

STERRENZICHT

DEEL 2 IN DE SKYWARD-SERIE

BRANDON SANDERSON

STERRENZICHT

ISBN 978-90-830731-4-9
NUR 333

1^e druk 2021

Oorspronkelijke titel: *Starsight*

Copyright tekst © 2019, Dragonsteel Entertainment, LLC

Redactie: Jeannette Kortenoeven en Erik Schreuder

Omslag Nederlandse uitgave: Michael van Zijl

Ontwerp binnenwerk: HaEs producties & Michael van Zijl

Omslagillustratie en -ontwerp © 2019, Charlie Bowater

Illustratie in het boek door Isaac Stewart en Ben McSweeney ©
2018, Dragonsteel Entertainment, LLC

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes &
Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbe-
stand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, het-
zij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige
andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan
op grond van artikel 16B Auteurswet 1912 het Besluit van 20 juni
1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985,
Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wette-
lijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Repro-
recht (Postbus 3051, 2130 KB Hoofddorp). Voor het overnemen van
gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere
compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot
de uitgever te wenden.

Voor Erik James Stone

die heeft geprobeerd me te laten zien hoe je beknopt te werk moet gaan (een les die niet helemaal geland is), maar die toch een geweldige vriend en rolmodel is geweest.

Sterrenzicht

Regio C4 van de Superioriteit, regeringszetel

DEEL 1

1

Ik schakelde mijn naverbrander in en boostte mijn ruimteschip dwars door de chaos van destructorschoten en ontploffingen heen. Boven me strekte het immense heelal zich uit. In vergelijking met die oneindige duisternis leken zowel de planeet als de ruimteschepen heel onbeduidend. Onbelangrijk.

Behalve dan natuurlijk dat die onbeduidende ruimteschepen hun best deden me te doden.

Ik week uit, keerde mijn schip en schakelde mijn naverbrander halverwege de draai uit. Toen ik was omgekeerd, zette ik mijn naverbrander weer aan en gaf plankgas de andere kant op in een poging de drie schepen die me achtervolgden kwijt te raken.

Een gevecht in de ruimte is heel anders dan vechten in de atmosfeer. Je vleugels zijn bijvoorbeeld zinloos. Geen lucht betekent geen luchtstroom, geen stijgkracht, geen luchtweerstand. In de ruimte vlieg je niet echt. Je valt gewoon niet naar beneden.

Ik voerde nog een draai en een boost uit op weg terug naar het hoofdgevecht. Helaas waren de manoeuvres die in de atmosfeer indrukwekkend waren, hier heel normaal. Door te vechten in een vacuüm de afgelopen zes maanden, had ik heel wat nieuwe vaardigheden moeten leren.

‘Spensa,’ klonk een levendige mannenstem uit mijn bedieningspaneel, ‘weet je nog dat ik je moest waarschuwen als je extreem onverantwoordelijk bezig was?’

‘Nee,’ zei ik grommend, terwijl ik uitweek naar rechts. De destructorschoten van achteren scheerden rakelings langs de overkapping van mijn cockpit. ‘Ik kan me zoiets niet herinneren.’

‘Je zei: “Kunnen we hier later over praten?”’

Ik week weer uit. Scud. Waren die drones nou beter geworden in luchtgevechten of was ik het verleerd?

‘In feite was het al “later” direct nadat je dat woord had uitgesproken,’ vervolgde de praatgrage stem van M-Bot, de KI van mijn schip. ‘Maar mensen gebruiken dat woord eigenlijk niet als ze “elk moment chronologisch na nu” bedoelen. Ze gebruiken het als ze “op een moment na nu wanneer het mij beter uitkomt” bedoelen.’

We werden omsingeld door Krell-drones, die mijn vluchtroute terug naar het centrale slagveld probeerden te blokkeren.

‘En je denkt dat nú me beter uitkomt?’ vroeg ik.

‘Waarom niet?’

‘Omdat we in gevecht zijn!’

‘Nou, ik zou denken dat je juist in een levensbedreigende situatie wilt weten of je extreem onverantwoordelijk bezig bent.’

Ik dacht met een zekere mate van heimwee terug aan de tijd dat mijn ruimteschepen *geen* weerwoord hadden gehad. Dat was voordat ik had geholpen met de reparatie van M-Bot, wiens persoonlijkheid een overblijfsel was van eeuwenoude technologie die we nog steeds niet begrepen. Ik vroeg me regelmatig af of alle geavanceerde KI's zo brutaal waren of was die van mij een speciaal geval?

‘Spensa,’ zei M-Bot. ‘Je moet deze drones naar de rest leiden, weet je nog?’

Het was zes maanden geleden dat we de poging van de Krell om ons de vergetelheid in te bombarderen, hadden afgeslagen. Bij onze overwinning waren we een aantal belangrijke dingen te weten gekomen. De vijand, die we de Krell noemden, was een groep aliens die tot taak had om mijn volk gevangen te houden op Detritus, een planeet die een kruising was tussen een gevangenis en een natuurreservaat voor de menselijke beschaving. De Krell stonden onder bevel van een grotere galactische overheid die de Superioriteit werd genoemd.

Ze gebruikten op afstand bedienbare drones, bestuurd door aliens die ver weg woonden en hun drones bedienden via communicatie die sneller was dan het licht. De drones werden nooit bestuurd door KI's, want het was tegen de galactische wet om een schip zichzelf te laten besturen. Zelfs M-Bot was ernstig beperkt in wat hij in zijn eentje kon doen. Afgezien daarvan was er iets waar de Superioriteit voor vreesde: mensen die de gave hadden om in de ruimte te kijken waar SDL-communicatie plaatsvond. Mensen die cytonics werden genoemd.

Mensen zoals ik.

Ze wisten wat ik was en ze haatten me. De drones hadden de neiging om zich specifiek op mij te richten en daar konden we gebruik van maken. Daar zouden we gebruik van moeten maken.

Tijdens de briefing voor het gevecht had ik de rest van de piloten schoorvoetend zover gekregen om in te stemmen met een gewaagd plan. Ik zou de formatie verlaten, de drones lokken, me laten omsin-

gelen en ze vervolgens terugleiden naar de rest van het team. Mijn vrienden konden de drones dan elimineren, omdat die zich op mij richtten.

Het was een waterdicht plan. En ik zou het ook ten uitvoer brengen... uiteindelijk.

Nu wilde ik eerst iets uittesten.

Ik schakelde mijn naverbrander in en accelereerde weg van de vijandelijke schepen. M-Bot was sneller en wendbaarder dan zij, hoewel zijn grootste voordeel was dat hij op hoge snelheid in de lucht kon manoeuvreren zonder zichzelf uit elkaar te scheuren. In een vacuüm speelde dat echter niet en de vijandelijke drones konden ons hier beter bijhouden.

Ze zwermden achter me aan terwijl ik richting Detritus dook. Mijn thuiswereld werd beschermd door lagen van eeuwenoude metalen platforms, een soort ringen met geschutsofstellingen langs de rand. Zes maanden na onze overwinning hadden we de Krell verder teruggedreven van de planeet, voorbij de ringen. Onze huidige langetermijnstrategie was om de vijand hier in de ruimte aan te vallen en te voorkomen dat ze te dicht bij de planeet kwamen.

Door ze op afstand te houden, hadden onze ingenieurs, waaronder mijn vriend Rodge, steeds meer controle gekregen over de platforms en het geschut. Uiteindelijk zouden die ringen met geschutsofstellingen onze planeet moeten beschermen tegen invallen. Maar voorlopig waren de meeste verdedigingsplatforms nog steeds autonoom en net zo gevaarlijk voor ons als voor de vijand.

De schepen van de Krell verzamelden zich achter me om me te isoleren van het slagveld waar mijn vrienden de rest van de drones aanvielen in een enorm gevecht. Met die isolatietactiek maakten ze een fatale fout, de aanname dat ik in mijn eentje minder gevaarlijk zou zijn.

‘We keren zeker niet terug om het plan te volgen, hè?’ vroeg M-Bot. ‘Je gaat proberen in je eentje tegen ze te vechten.’

Ik reageerde niet.

‘Jorgen gaat heeeeeeel boos worden,’ zei M-Bot. ‘Trouwens, die drones proberen je op te jagen via een specifieke koers die ik nu op je monitor laat zien. Volgens mijn analyse hebben ze een hinderlaag gepland.’

‘Bedankt,’ zei ik.

‘Ik probeer er alleen voor te zorgen dat ik niet opgeblazen word,’ zei M-Bot. ‘Trouwens, als we eraan gaan door jou, dan kom ik bij je spoken.’

‘Spoken?’ zei ik. ‘Je bent een robot. En sowieso ben ik dan toch ook dood.’

‘Mijn robotspook komt bij jouw vlezige spook spoken.’

‘En hoe gaat dat dan precies in zijn werk?’

‘Spensa, spoken bestaan niet,’ zei hij op geërgerde toon. ‘Waarom vraag je je dat soort dingen altijd af als je je op het vliegen moet concentreren? Echt, mensen raken zo snel afgeleid.’

Ik spotte de hinderlaag: een kleine groep Krell-drones had zich verstopt achter een groot stuk metaal dat net buiten bereik van het geschut zweefde. Terwijl ik dichterbij kwam, kwamen de drones uit hun hinderlaag tevoorschijn en schoten mijn kant op. Maar ik was er klaar voor. Ik ontspande mijn armen en liet mijn onderbewustzijn het overnemen. Ik zonk weg in mezelf en kwam in een soort trance waarin ik luisterde.

Alleen niet met mijn oren.

Op afstand bestuurbare drones werkten in de meeste gevallen prima voor de Krell. Ze vormden een bruikbare manier om de mensen op Detritus onder de duim te houden. Maar door de enorme afstanden tijdens ruimtegevechten werden de Krell gedwongen te vertrouwen op onmiddellijke sneller-dan-het-licht-communicatie om hun drones te besturen. Ik vermoedde dat hun piloten ver weg waren. Maar zelfs als ze zich op het Krell-station vlak bij Detritus bevonden, zou de vertraging in de radiocommunicatie de drones te langzaam maken om te reageren in de strijd. Daarom was SDL noodzakelijk.

En dat bleek een zwak punt te zijn. Ik kon hun bevelen horen.

Om een of andere reden die ik niet begreep, kon ik meeluisteren op de plek waar SDL-communicatie plaatsvond. Ik noemde die locatie het niemandsland, een andere dimensie waar natuurkundewetten niet golden. Ik kon de plek horen en soms ook zien en dan zag ik de wezens die daar woonden naar me kijken.

Eén keer, tijdens het allesbeslissende gevecht zes maanden geleden, was het me gelukt om die plek binnen te dringen en mijn schip in een oogwenk over grote afstand te teleporteren. Ik wist nog steeds niet veel over mijn krachten. Het was me niet meer gelukt om

nogmaals te teleporteren, maar ik kwam steeds meer te weten over de kracht die in mij huisde. Ik kon deze beheersen en gebruiken tijdens gevechten.

Ik liet mijn instinct het overnemen en volgde met mijn schip een ingewikkeld ontwijkpatroon. Mijn gevechtsreflexen, versmolten met mijn aangeboren gave om de bevelen van de drones te kunnen horen, bestuurden mijn schip zonder specifieke bewuste instructies van mijn kant.

Mijn cytonische gave werd in de familielijn doorgegeven. Mijn voorouders gebruikten hem om eeuwenoude sterrenvloten door het galactisch stelsel te leiden. Mijn vader had de gave en de vijand had dat uitgebuit om hem te vermoorden. Nu gebruikte ik de gave om in leven te blijven.

Ik reageerde sneller dan de Krell, op een of andere manier werkte ik hun bevelen adequater dan de drones zelf. Tegen de tijd dat ze aanvielen, slingerde ik al tussen hun destructorschoten door. Ik scheerde langs de schepen en vuurde mijn OMP af, waarbij ik de schilden van iedereen in de buurt uitschakelde.

Ik was zo geconcentreerd bezig dat het me niet kon schelen dat de OMP ook mijn schild uitschakelde. Het maakte niet uit.

Ik lanceerde mijn lichtlans en het touw van energie doorboorde een van de vijandelijke schepen en verbond het aan mijn schip. Ik gebruikte het verschil in onze snelheid om ons beide rond te draaien, zodat ik achter de groep van weerloze schepen terecht kwam.

De lege ruimte lichtte op door explosies en vonken toen ik twee drones vernietigde. De overgebleven Krell stoven uiteen als dorpeelingen voor een wolf in een van omi's verhalen. De hinderlaag veranderde in een chaos toen ik een paar schepen uitkoos, mijn destructors op hen richtte en hen aan flarden schoot. Intussen pikte een deel van mijn geest de bevelen op die aan de rest werden gegeven.

'Ik sta er altijd weer versteld van als je dat doet,' zei M-Bot zachtjes. 'Je interpreteert data sneller dan mijn prognoses. Je lijkt haast wel... onmenselijk.'

Ik klemde mijn kaken op elkaar om me schrap te zetten, keerde mijn schip en boostte achter een afgedwaalde Krell-drone aan.

'Dat bedoelde ik trouwens als compliment,' zei M-Bot. 'Niet dat er iets mis is met mensen. Ik vind hun kwetsbare, labiele en irrationele aard juist heel vertederend.'

Ik vernietigde de drone en de romp van mijn schip baadde in het licht van zijn brandende ondergang. Toen slingerde ik precies tussen de schoten van twee andere door. Hoewel de Krell-drones geen piloten aan boord hadden, had ik ergens wel medelijden, omdat ze terug probeerden te vechten tegen mij – een onstuitbare, onkenbare kracht die niet volgens dezelfde regels speelde als waar zij aan gebonden waren.

‘Waarschijnlijk,’ ging M-Bot verder, ‘beschouw ik mensen zoals ik dat doe, omdat ik daartoe geprogrammeerd ben. Maar hé, dat is niet anders dan hoe instinct een moedervogel programmeert om te houden van de misbaksels zonder veren die ze uitbroedt, toch?’

Onmenselijk.

Ik slingerde, ontweek, schoot en vernietigde. Ik was niet perfect. Af en toe overcompenseerde ik en veel van mijn schoten misten. Maar ik had een onmiskenbaar voordeel.

De Superioriteit – en hun handlangers de Krell – wisten duidelijk dat ze moesten uitkijken naar mensen zoals ik en mijn vader. Hun schepen waren altijd op zoek naar mensen die te goed vlogen of te snel reageerden. Ze hadden geprobeerd om mijn geest te beheersen door gebruik te maken van een zwakke plek in mijn gave, net zoals ze bij mijn vader hadden gedaan. Gelukkig had ik M-Bot. Zijn geavanceerde schild was in staat om hun mentale aanvallen eruit te filteren, terwijl ik nog steeds de bevelen van de vijand kon horen.

Dit riep een bijzonder beangstigende vraag op.

Wat ben ik?

‘Ik zou het een stuk prettiger vinden,’ zei M-Bot, ‘als je ons schild weer zou kunnen activeren.’

‘Geen tijd,’ zei ik. Daarvoor zouden we zeker dertig seconden zonder besturing nodig hebben.

Ik had nog een kans om bij het hoofdgevecht te komen en door te gaan met het plan dat ik had bedacht. In plaats daarvan keerde ik om, schakelde de naverbrander in en stooft terug richting de vijandelijke schepen. Mijn gravcons, de zwaartekrachtcondensatoren, absorbeerden een groot deel van de g-krachten en voorkwamen dat ik te veel last kreeg van een whiplash, maar ik merkte nog steeds hoe ik in mijn stoel gedrukt werd, waardoor mijn huid naar achter werd getrokken en mijn lichaam zwaarder aanvoelde. Door de extreme g-krachten voelde het alsof ik in een seconde honderd jaar ouder was geworden.

Ik joeg verder en schoot op de overgebleven Krell-drones. Ik zocht de uiterste grenzen op van mijn vreemde vaardigheden. Een schot van een Krell-destructor schampte mijn overkapping en was zo fel dat het nabeeld even op mijn netvlies bleef staan.

‘Spensa,’ zei M-Bot. ‘Zowel Jorgen als Cobb heeft geklaagd. Ik weet dat je gezegd hebt dat ik ze moest afleiden, maar...’

‘Leid ze af.’

‘Gelaten zucht.’

Ik cirkelde achter een vijandelijk schip aan.

‘Zei je nou net de woorden “gelaten zucht”?’

‘Ik vind dat non-verbale communicatie van mensen te snel verkeerd wordt geïnterpreteerd,’ zei hij. ‘Dus ik experimenteer nu met manieren om ze te verduidelijken.’

‘Schiet je je doel dan niet voorbij?’

‘Duidelijk niet. Rolt minachtend met ogen.’

Om me heen vlamden destructorschoten, maar ik haalde met een paar voltreffers nog twee drones neer. Terwijl ik dat deed, zag ik iets weerspiegeld in de overkapping van mijn cockpit. Een handjevol doordringende witte lichten die als ogen naar me keken. Als ik mijn gaven te veel gebruikte, werd ik bekeken door iets uit het niemandsland.

Ik wist niet wat het waren. Ik noemde ze gewoon ‘de ogen’. Maar ik kon hun intense haat voelen. Een woede. Op een of andere manier hielden al die dingen verband met elkaar. Mijn vermogen om in het niemandsland te kunnen kijken en luisteren, de ogen die me vanaf die plek bekeken en de teleportatiekracht die ik maar één keer had weten te gebruiken.

Ik kon me nog steeds duidelijk herinneren hoe het voelde toen ik die kracht gebruikte. Ik balanceerde op het randje van de dood, omhuld door een cataclysmische explosie. Op dat moment had ik een zogenaamde cytonische hyperdrive geactiveerd.

Als ik die gave om te teleporteren beheerste, zou ik kunnen helpen om mijn volk te bevrijden van Detritus. Met die kracht konden we voor altijd ontsnappen aan de Krell. En daarom deed ik mijn uiterste best.

De vorige keer dat ik een hypersprong maakte bevond ik me in een gevecht op leven en dood. Als ik dezelfde emoties zou kunnen nabootsen...

Ik dook naar beneden, mijn rechterhand op de stuurknuppel en de linker op de gashendel. Er verschenen drie drones achter me, maar ik zag hun schoten aankomen en kantelde mijn schip, zodat ze allemaal misten. Ik gaf gas en mijn geest kwam in aanraking met het niemandsland.

De ogen bleven verschijnen, weerspiegeld in de overkapping alsof ze iets onthulden wat vanachter mijn stoel meekeek. Witte lichten, zoals sterren, maar ergens toch meer... bewust. Tientallen kwaadaardig gloeiende stipjes. Door hun wereld te betreden, al was het maar nauwelijks, werd ik zichtbaar voor hen.

Die ogen verontrustten me. Hoe kon ik tegelijkertijd zowel gefascineerd als bang zijn voor deze krachten? Het was als de roep van de leegte die je voelde wanneer je aan de rand van een enorme afgrond in de grotten stond, wetend dat je jezelf die duisternis in zou kunnen werpen. Een stapje verder...

‘Spensa!’ zei M-Bot. ‘Er komt een nieuw schip aan!’

Ik haalde mezelf uit mijn trance en de ogen verdwenen. M-Bot gebruikte het scherm om te markeren wat hij gezien had. Een nieuwe starfighter, haast onzichtbaar tegen de zwarte lucht, verscheen op de plek waar de anderen zich verscholen hadden. Hij was strak, schijfvormig en net zo zwart geschilderd als de ruimte. Hij was kleiner dan de normale Krell-schepen, maar had een grotere overkapping.

Deze nieuwe zwarte schepen waren acht maanden geleden voor het eerst verschenen – in de dagen voorafgaand aan de poging tot het bombarderen van onze basis. Toen wisten we nog niet wat ze betekenden, maar nu wel.

Ik kon de orders die dit schip ontving niet horen, omdat er geen orders gestuurd werden. Zwarte schepen als deze werden niet op afstand bestuurd. In plaats daarvan zaten er echte buitenaardse piloten in. Meestal een van hun toppiloten. De strijd was zojuist een stuk interessanter geworden.

2

Mijn hart maakte een sprongetje van opwinding.

Een vijandelijke toppiloot. Ja, het vechten met drones was spannend, maar er ontbrak iets. Het was niet persoonlijk genoeg. Een duel met een topper daarentegen voelde als de verhalen die omi vertelde. Dappere piloten die grimmige gevechten met elkaar aangingen op de oude aarde ten tijde van de grote oorlogen. Mens tegen mens.

‘Ik zal voor je zingen,’ fluisterde ik. ‘Als je schip brandt en je ziel opstijgt, zal ik zingen. Ter ere van ons gevecht.’

Ja, het was theatraal. Mijn vrienden lachten me nog steeds uit als ik dit soort dingen zei, dingen die in de oude verhalen werden gezegd. Ik was er over het algemeen mee opgehouden, maar ik was nog steeds wie ik was en ik zei die dingen niet voor mijn vrienden. Ik zei ze voor mezelf.

En voor de vijand die ik op het punt stond te doden.

De toppiloot dook al schietend met zijn destructors op me af en probeerde me te raken, terwijl ik me richtte op de drones. Ik grijnsde, dook aan de kant en doorboorde een stuk ruimteschroot met mijn lichtlans. Zo kon ik snel omkeren, terwijl ik het stuk schroot achter me slingerde om de schoten tegen te houden. De gravcons van M-Bot absorbeerden de meeste g-krachten, maar ik voelde nog steeds hoe ik omlaag werd gedrukt terwijl ik de bocht maakte. Destructorvuur raakte het ruimteschroot en één schot kwam gevaarlijk dichtbij. Scud. Ik had nog steeds geen kans gezien om mijn schild opnieuw in te schakelen.

‘Dit is misschien een goed moment om terug te gaan en de vijandelijke schepen naar de anderen te leiden,’ zei M-Bot. ‘Volgens het plan...’

In plaats daarvan zag ik dat de vijandelijke toppiloot voorbijk schoot dus keerde ik om en ging erachteraan. ‘Dramatische zinsonderbreking,’ voegde M-Bot toe, ‘beladen met implicaties van je onverantwoordelijke aard.’

Ik schoot op de toppiloot, maar hij draaide om zijn as terwijl hij zijn boosters uitschakelde. Door de snelheid bleef hij vaart houden en omdat hij zich tevens achterstevoren gedraaid had keek hij mij

nu recht aan. Krell-schepen waren minder goed bestuurbaar als ze achteruit vlogen, dus de manoeuvre was meestal riskant, maar als jij een volledig schild had en je vijand geen...

Ik werd gedwongen om de achtervolging af te breken, booste naar links en ontweek de destructorschoten. Ik kon geen directe confrontatie riskeren. In plaats daarvan richtte ik me op de drones. Ik schoot er een uit de lucht en stooft door zijn brokstukken heen, die langs M-Bots vleugel schraapten en met een flinke klap een barst in mijn overkapping veroorzaakten.

O, ja. Geen schild. En in de ruimte vielen brokstukken niet naar beneden als je een schip had neergehaald. Het voelde als een beginnersfout: een waarschuwing dat, ondanks al mijn training, gevechten zonder zwaartekracht nog steeds nieuw voor me waren. De toppiloot verscheen achter me door middel van een manoeuvre van expertniveau. Hij was goed, wat enerzijds opwindend was, maar aan de andere kant...

Ik probeerde terug te keren naar het gevecht, maar werd afgesneden door een zwerm drones. Misschien had ik te veel hooi op mijn vork genomen.

‘Roep Jorgen op,’ zei ik, ‘en zeg dat ik mezelf in het nauw heb laten drijven. Ik kan de vijand niet naar onze hinderlaag lokken. Vraag of hij en de anderen bereid zijn om me te komen helpen.’

‘Eindelijk,’ zei M-Bot.

Ik ontweek er nog een paar en volgde de vijandelijke toppiloot op mijn radar. Scud. Ik zou willen dat ik hem net zo kon horen als de drones.

Nee, dacht ik, dit is juist goed. Ik moet zorgen dat ik nooit afhankelijk word van mijn gave.

Ik klemde mijn kaken op elkaar en nam een snelle beslissing. Ik kon niet terug naar het hoofdgevecht dus in plaats daarvan dook ik op Detritus af. De verdedigingsringen eromheen waren niet massief. Ze bestonden uit grote platforms waar vroeger woonvertrekken, scheepswerven en wapens waren ondergebracht. Hoewel we de platforms die zich het dichtst bij de planeet bevonden, langzaam aan het heroveren waren, stonden de buitenste lagen nog steeds zo ingesteld dat ze automatisch vuurden op alles wat in de buurt kwam.

Ik schakelde mijn naverbrander in en accelereerde tot snelheden

die in de atmosfeer de meeste starfighters zouden doen rammelen of in stukken uiteenrijten. Hier voelde ik alleen de acceleratie, niet de snelheid.

Al snel bereikte ik het dichtstbijzijnde ruimteplatform. Het was lang en dun en licht gebogen, als een stuk van een gebroken eierschaal. De overgebleven drones en de toppiloot zaten nog steeds achter me aan. Met deze snelheden waren luchtgevechten een stuk gevaarlijker. Mijn reactietijd om een botsing te voorkomen was veel korter en de lichtste aanraking van mijn stuurknuppel zou me – sneller dan ik kon voorzien – uit koers brengen.

‘Spensa?’ zei M-Bot.

‘Ik weet wat ik doe,’ mompelde ik gefocust.

‘Ja, dat zal best,’ antwoordde M-Bot. ‘Maar... voor de zekerheid... je weet dat we nog geen controle over deze buitenste platforms hebben, hè?’

Uiterst geconcentreerd probeerde ik zo dicht mogelijk bij het oppervlak van het metalen platform te komen zonder iets te raken. De geschutopstellingen volgden me en begonnen te schieten, maar ze begonnen ook op de vijand te schieten.

Ik probeerde ze uit alle macht te ontwijken. Of eigenlijk slingerde ik gewoon wild heen en weer. Qua vaardigheden vloog ik beter dan de drones, maar zij waren met veel meer. Bij het platform werd dat een extra risico voor mijn vijanden, want voor de wapens daar waren we allemaal doelwitten.

Diverse drones ontploften en veroorzaakten vuurballen die vrijwel onmiddellijk verdwenen, omdat de vlammen werden gedoofd door het vacuüm van de ruimte.

‘Ik vraag me af of die wapens voldoening voelen nu ze eindelijk na al die jaren weer iets mogen neerschieten,’ zei M-Bot.

‘Jaloers?’ vroeg ik grommend, terwijl ik uitweek.

‘Volgens Rodge hebben ze geen echte KI’s, alleen maar wat simpele richtfuncties. Dat is dus hetzelfde als wanneer jij jaloers bent op een rat.’

Daar ging weer een drone neer. *Nog even doorgaan.* Terwijl ik wachtte tot mijn vrienden er waren, wilde ik de vijandelijke aantallen nog wat uitdunnen.

Ik zonk tijdens het vliegen weer weg in een trance. Ik kon de

besturing van het geschut niet horen, maar op dit soort momenten – momenten van opperste concentratie – voelde het alsof ik één werd met mijn schip.

Ik voelde de aandacht van de ogen weer op me gevestigd. Mijn hart bonsde in mijn borst. Met die platformwapens op me gericht... achtervolgers die nog steeds op me schoten...

Nog iets verder...

Mijn geest zonk nog dieper weg en het was net alsof ik de werking van M-Bot kon voelen. Ik was in groot gevaar. Ik moest ontsnappen.

Nu zou het toch zeker moeten lukken. ‘Start cytonische hyperdrive!’ zei ik en probeerde te doen wat ik al eens eerder had gedaan: mijn schip teleporteren.

‘Cytonische hyperdrive is offline,’ zei M-Bot. Scud.

Die keer dat het wel lukte, had hij me gezegd dat hij online was. Ik probeerde het nog een keer, maar... ik wist niet eens hoe ik het die ene keer gedaan had. Ik was toen ook in gevaar geweest en had op het punt gestaan om te sterven. En toen had ik... Ik had...

Iets gedaan?

Ik werd haast verblind door een salvo dat van dichtbij op me werd afgevuurd. Ik klemde mijn kaken op elkaar, trok op en vloog tot buiten het bereik van het afweergeschut. De toppiloot had het overleefd, ook al was hij een of twee keer geraakt, dus misschien was zijn schild verzwakt. Bovendien waren er nog maar drie drones over.

Ik schakelde mijn stuwaketten uit en draaide mijn schip om zijn as. Ik bewoog nog steeds vooruit, maar mijn schip wees naar achteren. Dit was een manoeuvre die aangaf dat ik achterwaarts wilde gaan schieten. En ja hoor, de toppiloot dook meteen weg. Hij was niet zo dapper met een verzwakt schild. In plaats van te schieten, ging ik achter hem aan, en ontsnapte aan de drones die zich op mijn eerdere positie stortten. Wie hij ook was, hij was goed. Hij voerde een ingewikkelde reeks uitwijkmanoeuvres uit, terwijl hij steeds sneller ging. Ik schatte een bocht verkeerd in en vloog bij hem vandaan. Ik herstelde me snel, in de volgende bocht zat ik weer in zijn spoor en liet ik een salvo wilde schoten op hem los. Ik was echter behoorlijk ver bij hem vandaan en de schoten verdwenen in de ruimte.

M-Bot las de snelheden en hoeken op, zodat ik mijn concentratie

geen fractie van een seconde hoefde te onderbreken om naar mijn bedieningspaneel te kijken. Ik leunde naar voren en probeerde elke beweging van de andere starfighter te volgen – ik dook, draaide en versnelde. Ik zocht naar exact dat ene moment waarop we lang genoeg op één lijn zouden zitten om een schot af te vuren.

De toppiloot kon op zijn beurt elk moment omdraaien en terugschieten dus hij wachtte waarschijnlijk net als ik op dat uitgelezen moment om een onverwachtse aanval in te zetten.

Die perfecte concentratie. Die intensiteit die het kookpunt bereikte. Dit bizarre moment van verbinding waarbij de buitenaardse piloot mijn inspanningen spiegelde – vechtend, worstelend en zweetend – terwijl hij steeds dichterbij kwam in een paradoxaal intieme wedstrijd. Heel even zouden we een zijn. En dan zou ik hem vermoorden.

Ik leefde voor deze uitdaging. Voor het vechten tegen een echt persoon, wetende dat het hij of ik was. Op dit soort momenten vocht ik niet voor het RVL of het menselijke ras. Ik vocht om te bewijzen dat ik het kon.

Hij dook naar links, net als ik. Hij draaide om en kwam heel even recht tegenover me te vliegen. We vuurden allebei een salvo af.

Hij miste. Ik niet. Mijn eerste schot brak door zijn verzwakte schild. Het tweede raakte hem net links van zijn cockpit en scheurde het schijfvormige schip in een lichtflits aan stukken.

Het vacuüm nam de flits snel op en ik week uit naar rechts om het puin te ontwijken. Ik haalde diep adem en probeerde mijn hartslag weer rustig te krijgen. Zweet droop van de binnenvoering van mijn helm langs mijn gezicht naar beneden.

‘Spensal!’ schreeuwde M-Bot. ‘De drones!’

Scud.

Ik draaide mijn schip en dook opzij, net toen drie vlamme explosies mijn cockpit verlichtten. Ik kromp ineen, maar dat licht werd niet veroorzaakt omdat ik werd geraakt – het waren de vlammen van de drones die achter elkaar ontploften. Twee RVL-schepen vlogen voorbij.

Ik opende het groepskanaal op het communicatiepaneel van mijn dashboard.

‘Bedankt, jongens,’ zei ik.

‘Graag gedaan,’ antwoordde Kimmalya via het kanaal. ‘Zoals de Heilige altijd zegt: “Pas op voor de slimmeriken. Zij blijken juist vaak het domst te zijn”.’ Ze had een accent en sprak op ongehaaste toon. En ergens klonk ze heel vrolijk, zelfs als ze me berispte.

‘Ik dacht dat je de drones zou afleiden,’ zei FM, ‘en ze dan naar ons toe zou loodsen.’ Ze had een zelfverzekerde stem, een stem die je zou verwachten bij iemand die twee keer zo oud was als zij.

‘Dat wilde ik uiteindelijk wel doen.’

‘Ja,’ zei FM, ‘en daarom heb je de radio uitgezet, zodat je het niet zou horen als Jorgen tegen je tekeer ging?’

‘Hij stond niet uit,’ zei ik. ‘M-Bot ontregelde de verbinding.’

‘Jorgen heeft er een hekel aan om met mij te praten!’ zei M-Bot geestdriftig. ‘Dat hoor ik aan de manier waarop hij tegen me spreekt.’

‘Ja, nou, de vijand trekt zich terug,’ zei FM. ‘En je hebt geluk dat we al onderweg waren om je te helpen, voordat je besloot toe te geven dat je in de problemen zat.’

Ik was nog steeds helemaal bezweet. Met bonzend hart en klamme handen schakelde ik mijn schild in, keerde mijn schip en vloog richting de andere twee. Ik kwam langs het wrak van het schip dat ik had verslagen. Het bewoog zich nog steeds voort op ongeveer dezelfde snelheid als toen ik het geraakt had. Dat was nou de ruimte.

Het schip was eerder opengebarsten dan volledig ontploft en ik voelde een koude rilling toen ik het lijk van de vijandelijke toppiloot zag. Een hoekig buitenaards wezen. Misschien zou zijn harnas hem beschermen tegen het vacuüm...

Nee! Terwijl ik voorbij vloog, zag ik dat zijn harnas was gebroken door de explosie. Het wezen zelf was een soort kleine tweepotige krab, spichtig en felblauw met een pantser over zijn buik en gezicht. Ik had ze wel gezien in de shuttles bij hun ruimtestation, dat iets verder weg lag en van waaruit ze Detritus in de gaten hielden. Ze waren onze gevangenebewaarders. Hoewel het krabachtige ras de Varvax werd genoemd in de data die we gestolen hadden, noemden wij ze nog steeds de Krell – ook al wisten we dat het een acroniem was in een of andere taal van de Superioriteit voor het opsluiten van mensen, en niet de echte naam van hun ras.

Deze was echt dood. De vloeistof die zijn harnas vulde, was de ruimte ingelopen. Eerst kookte het hevig en vervolgens bevroor het

tot massieve damp. De ruimte was raar.

Ik staarde naar het lichaam en remde M-Bot af, terwijl ik zachtjes een van de liederen van mijn voorouders neuriede. Een Vikinglied voor de doden.

Goed gevochten, dacht ik voor de opstijgende ziel van de Krell. Verderop kwam een van onze bergingsschepen aanvliegen vanaf de relatief veilige plek dichterbij de planeet waar ze het gevecht hadden gadegeslagen. We borgen Krell-schepen altijd, zeker als ze bestuurd werden door levende piloten. Er was een kans dat we op die manier een kapotte hyperdrive van de Superioriteit zouden kunnen vinden. Ze verplaatsten zich niet met behulp van piloten op afstand. Ze hadden een of andere technologie waarmee ze tussen de sterren konden reizen.

‘Spin?’ Kimmalyne riep me op. ‘Kom je?’

‘Ja,’ zei ik. Ik maakte een bocht en sloot me aan bij haar en FM. ‘M-Bot? Hoe zou je de vliegcapaciteiten van die piloot beoordelen?’

‘Ongeveer net zo goed als die van jou,’ zei M-Bot. ‘En zijn schip was geavanceerder dan we ooit eerder hebben gezien. Ik zal eerlijk zijn, Spensa – vooral omdat ik geprogrammeerd ben om niet te kunnen liegen – ik denk dat dat gevecht ook anders had kunnen aflopen.’

Ik knikte. Daar was ik het wel mee eens. Ik was de strijd aangegaan met die toppiloot. Aan de ene kant was het fijn om bevestiging te krijgen dat mijn vaardigheden niet alleen afhankelijk waren van mijn gave om het niemandsland te bereiken. Maar nu ik volledig uit mijn trance kwam en dat rare lege gevoel kreeg dat altijd volgde na een gevecht, merkte ik dat ik me vreemd genoeg zorgen maakte. Al die tijd dat we hier hadden gevochten, waren we slechts een handjevol van die zwarte schepen tegengekomen die bestuurd werden door levende wezens.

Als de Krell ons echt wilden doden, waarom stuurden ze dan zo weinig toppiloten? En... waren dit echt de beste die ze hadden? Ik was goed, maar ik vloog nog geen jaar. Volgens de gestolen informatie vormden onze vijanden een enorme galactische coalitie met honderden planeten. Ze moesten vast piloten hebben, die beter waren dan ik.

Iets leek niet te kloppen. Voorheen stuurden de Krell maximaal honderd drones per keer om tegen ons te vechten. Dat aantal had-

den ze versoepeld en nu stuurden ze tot honderdtwintig drones per aanval. Dat leek echter nog steeds weinig voor de schijnbaar enorme omvang van hun coalitie.

Dus wat was er aan de hand? Waarom hielden ze zich nog steeds in?

Kimmaly, FM en ik voegden ons weer bij de rest van onze strijdkrachten. Het RVL werd sterker en sterker. We waren vandaag slechts één schip kwijtgeraakt. Vroeger verloren we er zeker wel zes in elk gevecht. En we boekten steeds meer vooruitgang. De afgelopen twee maanden waren we begonnen met het inzetten van de eerste schepen die gebouwd waren volgens de technologie die we van M-Bot hadden geleerd. Het was nog maar een half jaar na de slachtoffers van het Tweede Gevecht om Alta, maar deze stimulans voor ons moreel – evenals het feit dat onze piloten langer overleefden om hun vaardigheden aan te scherpen – maakte ons met de dag sterker.

Door de vijand hier te onderscheppen en hem niet dichterbij te laten komen, hadden we onze bergingsoperaties kunnen uitbreiden. Hierdoor heroverden we niet alleen de dichtstbijzijnde verdedigingsplatforms, maar konden we ook materiaal bij elkaar scharrelen voor steeds meer schepen.

Dit betekende dat onze scheepsbouw en rekrutering spectaculair toenamen. We zouden snel genoeg voldoende stijgstenen en piloten hebben om honderden sterrenschepen in te zetten.

Alles bij elkaar was het een steeds groter wordend sneeuwbaal-effect van vooruitgang. Toch maakte ik me ook zorgen. De Krell gedroegen zich vreemd. En daarnaast hadden we een enorm nadeel. Zij konden door het sterrenstelsel reizen, terwijl wij vastzaten op één planeet. Tenzij ik leerde hoe ik mijn krachten moest gebruiken.

‘Uh, Spensa?’ zei M-Bot. ‘Jorgen roept je op en ik denk dat hij behoorlijk nijdig is.’

Ik zuchtte en opende de lijn. ‘Sterrenvlucht Tien meldt zich.’

‘Alles goed?’ vroeg hij grimmig.

‘Ja.’

‘Mooi. We hebben het hier nog over.’ Hij verbrak de verbinding.

Ik kromp ineen. Hij was niet behoorlijk nijdig... hij was woest.

Sadie, het nieuwe meisje dat tot mijn wingman was benoemd, verscheen achter me in Sterrenvlucht Negen. Ik merkte aan haar schip dat ze nerveus was, hoewel ik er misschien te veel achter zocht.

Ik had haar volgens plan achtergelaten toen de Krell een overweldigende strijdmacht hadden gestuurd om me te vernietigen. Gelukkig was ze zo verstandig geweest om de orders op te volgen en dicht bij de anderen te blijven in plaats van achter mij aan te komen.

We moesten wachten op bevelen van het vluchtcentrum voordat we terug konden vliegen naar de planeet dus zweefden we even rond in de ruimte. Kimmalyne schoof haar schip voorzichtig naast het mijne. Ik wierp een blik door haar overkapping in de cockpit. Ik vond altijd dat ze er vreemd uitzag met haar helm die haar lange donkere haar bedekte.

‘Hé,’ zei ze via een privé-kanaal. ‘Gaat het?’

‘Ja,’ zei ik. Het was een leugen. Elke keer dat ik mijn vreemde gaven gebruikte, voelde dat erg tegenstrijdig. Onze voorouders waren bang geweest voor mensen zoals ik. Mensen met cytonische krachten. Voordat we op Detritus waren neergestort, werkten we in de machinekamers van schepen, aan de krachtbron en als gids.

Ze noemden ons toen gewoon de mensen van de machines. Andere bemanningsleden meden ons. Dit leidde tot tradities en vooroordelen in onze cultuur, die zelfs in stand werden gehouden nadat we al lang vergeten waren wat een cytonic was.

Was het allemaal slechts bijgeloof of zat er meer achter? Ik had de kwaadaardigheid van de ogen gevoeld. Uiteindelijk had mijn vader zijn eigen mensen aangevallen. Daar gaven we de Krell de schuld van, maar ik maakte me zorgen. Hij had zo kwaad geleden op de opnames.

Ik was bang dat ik – wat ik ook was – meer gevaar zou opleveren dan wij allemaal konden bevatten.

‘Jongens?’ vroeg Sadie, terwijl ze naast mij kwam vliegen. ‘Wat betekent deze waarschuwing op mijn paneel?’

Ik wierp een blik op het knipperende lampje op de afstandssensor en vloekte in stilte, terwijl ik de ruimte afspoorde. Ik kon het controlestation van de Krell amper zien en terwijl ik keek, verscheen er iets nieuws naast. Twee objecten die zelfs nog groter waren.

Moederschepen. ‘Er zijn net twee nieuwe schepen in het systeem gearriveerd,’ zei M-Bot. ‘Mijn langeafstandssensoren bevestigen wat het vluchtcentrum ziet. Het lijken slagschepen te zijn.’

‘Scud,’ zei FM via het kanaal. Tot nu toe hadden we alleen met andere ruimtejagers te maken gehad, maar aan de hand van de ge-

stolen data wisten we dat de vijand toegang had tot in elk geval een paar van zulke grootschalige slagschepen.

‘We hebben beperkte gegevens over de bewapening van zulke schepen,’ zei M-Bot. ‘De data die jij en ik gestolen hebben, bevatten alleen algemene informatie. Maar volgens mijn processoren zijn zulke schepen uitgerust met wapens om de planeet te bombarderen.’

Bombarderen. Ze konden vanuit de ruimte genoeg vuurkracht loslaten op de planeet om zelfs degenen die diep in de grotten leefden in stof te doen veranderen.

‘Ze zullen niet voorbij de verdedigingsplatforms kunnen komen,’ zei ik. We namen aan dat dat de reden was dat de Krell in het verleden altijd laagvliegende bommenwerpers hadden ingezet en geen bombardement vanuit de ruimte. De platforms waren gebouwd met tegenmaatregelen om bombardementen op afstand te voorkomen.

‘En als ze nou eerst de platforms vernietigen?’ zei Sadie.

‘De verdediging is daar te sterk voor,’ zei ik.

Dat was deels grootspraak. We wisten niet zeker of de verdediging van Detritus een bombardement zou kunnen voorkomen. Misschien zouden we, zodra we ze allemaal onder controle hadden, hun volledige capaciteiten kunnen vaststellen. Maar helaas zou dat nog maanden duren.

‘Hoor je iets?’ zei Kimmalyne.

Ik gebruikte mijn cytonische zintuigen. ‘Alleen zachte muziek, heel vaag,’ zei ik. ‘Het lijkt haast wel ruis maar dan... mooier. Ik zou dichterbij moeten komen om te verstaan wat ze precies zeggen.’

Ik was altijd al in staat geweest om de geluiden te horen die van de sterren kwamen. Toen ik jonger was, dacht ik dat het muziek was. Door mijn maandenlange training en gesprekken met mijn oma, kwamen we erachter dat die ‘muziek’ het geluid van SDL-communicatie was die via het niemandsland werd gestuurd. Wat ik nu hoorde was waarschijnlijk het geluid van dat station of die slagschepen die met de rest van de Superioriteit communiceerden.

We moesten lang wachten. Ons bevel was om in positie te blijven om te zien of de slagschepen zouden oprukken. Dat deden ze niet. Waar ze ook naartoe gestuurd waren, het leek erop dat er op korte termijn niets zou gebeuren.

‘Bevelen zijn binnen,’ zei Jorgen uiteindelijk over de intercom.

‘Die slagschepen lijken daar te blijven, dus we moeten ons melden op Platform Primus. Kom op, we gaan.’ Ik zuchtte, keerde mijn schip en ging op weg naar de planeet. Ik had de strijd overleefd.

Nu zou ik er verbaal van langs krijgen.